

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Dorota Szczerbiak

w sprawie **A. S.**

oskarżonego z art. 233 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 9 marca 2023 r.,

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego

od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku

z dnia 15 października 2021 r., sygn. akt II 1 Ka 310/21

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego we Włocławku

z dnia 8 lutego 2021 r., sygn. akt II K 580/19,

- 1) uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do Sądu Okręgowego we Włocławku do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;**
- 2) nakazuje zwrot oskarżycielowi subsydiarnemu A. N. uiszczonej opłaty kasacyjnej.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 8 lutego 2021 r. (sygn. akt II K 580/19) A. Ś. został uznany winnym czynu z art. 233 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 100 stawek dziennych grzywny po 80 zł każda. Wyrok ten został następnie uchylony, a postępowanie umorzone wyrokiem Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 15 października 2021 r. (sygn. akt II Ka 310/21). Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego, zarzucając wyrokowi:

„1) obrazę przepisów prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść wyroku, która skutkowałą wystąpieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a mianowicie naruszenie art. 14fa ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 1842 z późniejszymi zmianami) dodanego przez art. 4 ustawy z dnia 20 kwietnia 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych ustaw (Dz. U. poz. 1023) poprzez jego wadliwe zastosowanie, a w konsekwencji rozpoznanie niniejszej sprawy i wydanie zaskarżonego wyroku przez Sąd w składzie jednego sędziego, w sytuacji gdy składem właściwym do rozpoznania sprawy o czyn zakwalifikowany przez oskarżyciela z art. 233 § 1 k.k. w zb. z art. 234 k.k. w zb. z art. 235 k.k. w zw. z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. był skład trzyosobowy, albowiem czyn z art. 233 k.k. § 1 k.k. zagrożony jest karą do 8 lat pozbawienia wolności, przepis 14fa ustawy z dnia 2 marca 2020 r. ma charakter gwarancyjny i stanowi przepis prawa procesowego, a zatem o składzie Sądu Odwoławczego może decydować wyłącznie abstrakcyjne zagrożenie karą wynikające z przepisu ustawy w treści obowiązującej w chwili złożenia skargi zasadniczej, które petryfikuje skład i właściwość Sądu właściwego do rozpoznania sprawy, nie zaś zagrożenie karą możliwą do orzeczenia w toku danego postępowania z uwagi na szczególne konkretne okoliczności danej sprawy.

2) rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie:

1 / art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. poprzez niedostateczne, nierzetelne i powierzchowne rozważenie przez Sąd Odwoławczy zarzutu apelacji pełnomocnika oskarżyciela publicznego z dnia 26 marca 2021r., a w konwencji błędne i niezasadne uznanie, iż czyn zarzucany A. S. nie wypełniał znamion innych niż art. 233 § 1 k.k. przepisów ustawy karnej,

2/ art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie wynikające z błędnego uznania, iż czyn A. S. objęty przedmiotowym postępowaniem nie naruszał bezpośrednio interesów A. N. oraz nie godził w jego dobra prawne,

3/ naruszenie art. 49 § 1 k.p.k. poprzez jego błędną i zawężającą wykładnię sprowadzająca się do przyjęcia, że krąg osób pokrzywdzonych czynem zabronionym wyznacza wyłącznie zespół znamion czynu będącego przedmiotem postępowania z zaniechaniem analizy czy czyn ten nie wypełnia również znamion innych przestępstw i nie powinien być kwalifikowany kumulatywnie.”

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w zakresie zarzutu dotyczącego nieprawidłowego składu Sądu odwoławczego.

W istocie art. 14f ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 2095 z późn. zm.) przewiduje, że w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19, oraz w okresie roku po ich odwołaniu w sprawach rozpoznawanych według przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego o przestępstwa zagrożone karą pozbawienia wolności, której górna granica nie przekracza 5 lat, na rozprawie apelacyjnej sąd orzeka w składzie jednego sędziego, jeżeli w pierwszej instancji sąd orzekał w takim samym składzie. Przepis ten został dodany ustawą z dnia 20 kwietnia 2021 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1023).

Zatem w dniu orzekania w niniejszej sprawie przez Sąd odwoławczy przepis art. 14fa już obowiązywał (od 22 czerwca 2021 r.). Z uwagi na ustawowe zagrożenie czynu z art. 233 § 1 k.k. (kara pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat) apelację winien rozpoznać skład 3 – osobowy. Cytowany przepis stanowi rozwiązanie szczególne w odniesieniu do regulacji art. 29 § 1 k.p.k. w zw. z art. 449 § 2 k.p.k., regulujące autonomicznie zagadnienia składu sądu w czasie związanym z epidemią COVID-19. Musi więc być wykładany zawężająco. Z punktu widzenia tego przepisu w realiach niniejszej sprawy nie miało znaczenia, że czyn popełniony został w czasie, gdy zagrożenie ustawowe za czyn z art. 233 § 1 k.k. było niższe. W sprawie złożona była także apelacja na niekorzyść oskarżonego, zatem istniała formalnie możliwość odmiennej oceny kwestii temporalnych przez Sąd odwoławczy. Rozpoznanie sprawy przez skład właściwy dla czynu zagrożonego karą przewidzianą w obecnym brzmieniu art. 233 § 1 k.k. było jak najbardziej zasadne z punktu widzenia gwarancyjnego.

Wobec powyższego, należało orzec jak w sentencji. Zbędne było w tej sytuacji odnoszenie się do pozostałych zarzutów. Apelacja musi być bowiem rozpoznana w całości w prawidłowym składzie sądu.

ał